jalgadel keksides. Siisi-Lii ja Peedu asusid ühe, Malle ja jaanineitsi Janilla teise hiire turjale ja siis läks tore sõit lahti. Nad sõitsid üle väikeste puuoksist sildade ja õitsevate lillenuppude alt, millede uhked õitsevad hiiglakroonid kadusid rohelisse kõrgusse. Õitel istuvad putukad ja liblikad tervitasid möödasõitvaid ratsanikke.

„Vaadake ometi, vaadake ometi, kes on see imelik olend, kes meie ees liigub ja suurt kotti turjal kannab?“ imestus Malle.

„See on ju tigu, kes oma majaga ringi rändab,“ ütles Siisi-Lii. Nende ees roomas kõhuli aeglaselt tigu, nagu rändav mustlane, kes oma telki igale poole kaasa kannab. Tigu vaatas ligemale ratsutajaid pikavarreliste silmadega, neid vahel peast eemale lükates ja siis jälle sisse tõmmates. Nukke nähes tahtis tigu ruttu pesakarpi pugeda.

„Ära sa poe ühtigi varjule! Ega me sulle kurja ei tee. Parem ütle mulle, kas homme on ilus ilm. Oled sa ju tark ettekuulutaja niisuguseis asjus?“ küsis Janilla.

„Ah mis sa nüüd minust kiidad,“ inises tigu vae-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 63